

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

The Provincial Library
CITY
CORNER PRITCHARD AVE.
& MCGREGOR ST.

UKRAINIAN LABOR NEWS

WINNIPEG, MANITOBA,
CANADA

Виходить два рази на тиждень — в середу і суботу. — Published semi-weekly — on Wednesday and Saturday.

№ 11.

4. 18.

СЕРЕДА, 2. МАРТА 1921.

WINNIPEG, MAN.

WEDNESDAY, MARCH 2nd, 1921.

No. 18.

VOL. III.

Новинки.

Німці кажуть, що можуть дати альянтам лише \$7,500,000,000.

ЛОНДОН, 1. марта. — Німеччина заявила німці через своїх делегатів на конференції з альянтами, що вона може дати приблизно 30,000,000,000 марок в золоті, або около \$7,500,000,000.

На таку заяву німецького міністра закордонних справ і лорда Вальтера Сімсона Лойд Джордж заявив, що як німецькі пропозиції на письмі є загальною такою характеру, як пояснює Сімсон, то альянтам не варто їх навіть читати. Далше він сказав Сімсонови, що відповідь на його пропозиції він дістане в середу (сьогодні) о 11 годині.

Робітники вивисили над фабрикою червоний прапор.

ПАРИЖ, 25. лютого. — Робітники в місцевості зараз на північ від Парижа вивисили над фабрикою червоний прапор, коли компанія прогнала локварт і казала їм забрати ся з роботи. Завізвано велику силу поліції і малий відділ війська для втримання порядку в околиці.

Генеральний страйк в Мексико.

МЕКСИКО МІСТО, 23. лютого. — Німці розпочав ся генеральний страйк залізничних робітників, які масово покинули працю. Мексиканське правительство робить всі можливі заходи, щоб зломити страйк. Воно нагородило доверх 10,000 страйколомів. Крім сего, виділено створити військовий заряд для охорони страйколомів.

Зеліничі робітники домагаються від правительства признання юнії. Правительство огло відмову відповіди і оголошило маніфест, в яким заявляє, що признання юнії противить ся конституції. Далше говориться ся в маніфесті, що страйк має політичний підклад і тому правительство уже всіх средств, щоб його зломити.

Доси в місті Мексико панує спокій. З різних сторін країни доходить про вибух малых заворушень.

Поверх 50,000 робітників вийшло на страйк.

МЕКСИКО МІСТО, 24. лютого. — Найбільший в історії Мексика страйк розпочав ся, коли поверх 50,000 залізничних робітників вийшло на страйк. Зеліничі стачі обсаджени військом.

Зеліничі робітники і майнери в Англії грозять знова страйком.

ЛОНДОН, 23. лютого. — Англійське правительство опинило ся перед новою кризою. "Нейшенс Юніон оф Рейлвей Мен", яка гуртує в собі залізничних робітників, вислала до правительства домагане, щоб воно в протягу двох тижнів сповнило її жаданя. В противний случаю юнія загрозила загальним страйком. Юнія домагається ся підсилення і управління платні.

На конференції представників майнерських юній, яка від-

була ся вчера, делегати відкинули резолюцію в справі "прямого діланя", яке поставив делегат полуднево-валійських майнерів.

Принято резолюцію, аби повідомити правительство, що на случаю, коли воно до двох тижнів не переведе плану робітничої партії в справі безробітня, то по ульві сего речинця буде проголошений загальний страйк майнерів.

Встановлене радянського правительства в Грузії.

КОНСТАНТИНОПІЛЬ, 21-го лютого. — Червоної війська, займаючи територію грузинської республіки, довершили цілковитого злуки військ СРСР Росії з військами турецьких націоналістів.

Грузинське правительство, яке утікаючи з Тіфлісу, задержало ся зразу в Кутаїс, прибуло до Батуму.

До менших битв прийшло в околиці пристаней Сочі і Гагри. Военні операції червоних військ вказують, що наступ відбувається ся рівночасно зі всіх сторін, та що його остаточно цілю з здобуте пристані Батуму.

В Тіфлісі встановлено радянське правительство.

Червона фльота на Чорнім морі.

КОНСТАНТИНОПІЛЬ, 20-го лютого. — Большевики зорганізували на Чорнім морі фльоту. Два большевицькі военні кружляки острілювали пристань Сочі, щоб дати поміч червоної кінноті, яка оперує в околиці йристані проти Грузинів.

Угорські данні організують з селян білу гвардію.

МЛІАН, 21. лютого. — Тут дізнано ся, що малярське правительство загадало створити цинвілізуючу на взір баварської гвардії, а крім того має плани формования оруженых частин, так званих героїських відділів.

Після тих плянів малярські обшарники мають віддавати частину своїх послостей в тимчасове і безплатне посідане селянам, а селяни зате мають організувати ся в малі військові турти, дістаючи від правительства кріси, машинні кріси, амуніцію і інструкторів. Таким робом рівночасно з демобілізацією теперішньої армії повстала-би нова неурядова оружна сила.

Совітська місія до Італії.

МЛІАН, 21. лютого. — Одержана в Римі телеграма від совітського міністра закордонних справ Черіна оповіщає, що до Італії вибирається ся совітська торговельна місія під проводом Воровського. Совітський уряд просить о видане паспортів та жадає ся, що Італія відкажує ся признати місії права екстратериторіяльності.

Італійське правительство обмежило число делегатів та не хоче дозволити на тайну телеграфічну комунікацію. Воно має в тім на цілі запобігти поширенню совітської пропаганди.

МОЖЛИВІСТЬ ВІПНІ МІЖ СОВТАМИ І ЯПОНИЕЮ.

ХАРБІН, Манчжурія, 22. лютого. — Концентрація совітських військ у східній Сибірі вважається тут признакою майбутніх мілітарних операцій російських большевиків проти японських військ на Сибірі.

Недавно тому в Чіті залучено 50,000 совітського війська і се число доси мабуть значно збільшило ся. Сказано, що розряди війська знаходяться в до розі до Приморської області та до місцевостей здовж манчжурської границі.

До Верхне-Удінська прибуло з Москви вісімнадцять тисяч війська. В Хабаровський, над рікою Амуром, сконцентровано около 40,000 совітського війська, яке посуває ся повели на полудне до місцевостей над ріками Імань і Уссурі.

Щоби побільшити регулярні і партизанські війська, совітські власти мали зарядити мобілізацію населеня російського Далекого Сходу. Військо є розставлене здовж цілої залізничної лінії від Чіти до манчжурської границі.

В пограничній місточку Манджулі формують ся большевицькі організації для веденя пропаганди в Манчжурії.

Тут говориться, що большевики побуюють ся, щоби Японія не створила опозиційної "буферної" держави в Приморській області, уживаючи в тій цілі військ Капеля і Семенова, які є знамениті вишколені в партизанських способах веденя війни. Назначене японського генерала Тачибана командантом військ на Сибірі вважається ся також значним фактом.

Продовжили перемире на давших шість місяців.

РИГА, 23. лютого. — Йоффе і Домбскі, провідники польської і совітських мирових делегатів, згодили ся продовжити перемире на давших шість місяців. Рішено також скликати на-четвер загальне засідане мирової конференції, щоби підписати угоду дотично збігців, военних пільників і заложників.

Тут приймається ся, що цілий мировий договір не буде підписаний нараз, але поодинокі секції договору будуть підписувати окрема; можливо, що в сей спосіб всі секції будуть підписані протягом шістьох місяців.

Відновлене переговорів приписується ся впливам. Леоніда Красіна і польського міністра фінансів Стечовського; сими днями вони оба були в Ридзі і конферували зі своїми делегатами.

Америка зриває цілковитого з антанго.

ПАРИЖ, 18. лютого. — На завіршнім засіданні антантської комісії для справ відшкодованя представник Злучених Держав, Бленд, В. Бойден, оповістить формально про виступлене свого правительства з представництва в тій комісії. З Бойденом оставить ся комісія також около двадцять інших Американців, які працювали в підкомісії.

Сею акцією Злучених Держав зривають послідній узел з антанго в справі уводженя в життя Версальського договору і вона є досить неприємним інцидентом для антанги коли зважати, що се дієть ся саме через лондонською конференцією з Німцями.

Японія не думає забирати ся з Владивостока.

ТОКІО, 22. лютого. — Японський міністер закордонних справ Учіда заявив, що правительство мікада, всупереч домаганям Злучених Держав, ніколи не згодить ся на відлякане свого війська з Владивостока.

На засіданні парламенту представник правительства, обговорюючи військову експедицію на Сибірі, пояснював, що присутність японського війська на Сибірі конечна з огляду на можливість повстаня в Корей.

Міністер казав, що Японія не тільки що не відкаже свого війська з Владивостока, але пішло туди ще нові сили у випадку конечности.

Франція здержує Польщу від заключеня мира з Совітами.

БЕРЛІН, 17. лютого. — Як доносить московська "Правда", проволочка в заключеню мира між Польщею і Совітською Росією не є наслідком спору над золотом, але результатом интриг париських дипломатів.

Франція далше ставить перепони на дорозі до мира, бо не хоче втратити в Польщі послідній опору у своїй протисовітській політиці.

Смерть ген. Куропаткіна.

БЕРЛІН, 17. лютого. — Вісти з Росії доносять про смерть генерала Куропаткіна, звісного головного команданта російської армії підчас війни з Японією.

Як доносять, ген. Куропаткін був на службі в червоній армії, маючи під своєю командою армію в Туркестані.

Румунія проти війни з Совітами?

ЛОНДОН, 17. лютого. — Мирові переговори між Румунією і Совітською Росією, які зачали ся в Ревалю, вплинуть на політику варшавського правительства, яке, як відомо, старається ся заключити протисовітський союз з бухарестанським урядом. З достовірних жерел доносять, що румунські дипломати отверто говорять про шкідливість ворожої акції проти Совітської Росії.

Комуністичний конгрес в Мексико.

МЕКСИКО МІСТО, 20. лютого. — Під теперішню пору радить тут мексиканський пролетарський комуністичний конгрес.

Провідники конгресу перевели дискусію над програмою новоствореної мексиканської соціалістичної партії і прийшли до переконаня, що вона не відповідає принципам комунізму. З сеї причини рішено відмовити її представникам права участи в конгресі.

В околиці копалень нафти в Тамкіно властители копалень зорганізували білу гвардію, зложено переважно з чужинців. Вона має служити для охорони життя і майна заграничних капіталістів, які посідають величезні нафтові терени.

Американці засудили німецьких комуністів.

КОБЛЕНЦ, 24. лютого. — Німецькі комуністи скликали віче в Генінген, запрошуючи листовно прихильників і розсилаючи велику скількість большевицької літератури.

Місточко Генінген лежить в околиці Кобленцу, на терито-

рії занятій американськими військами.

Відділ американського війська напад на льокаль організаторів віча і увязнив 5 членів вічевого комітету. Військовий суд покарав комуністів, засудивши їх на три місяці в'язниці.

Україна мала на VIII. Всеросійській Зізді Совітів 221 делегатів.

МОСКВА. — На VIII. Всеросійській Зізді Совітів було 2,537 делегатів (з рішаючим голосом — 809).

Північна область мала 137 делегатів, західна область — 83, Заволжье — 139, Урал — 112, центральний промисловий район — 376, Донська область — 42, Кавказ і Крим — 172, Україна — 221 делегатів. Сибір — 124, червона армія — 134, червона фльота — 11.

Представників мали також Азербайджан, Вірменія і Далекосхідна Республіка.

Відбудова пристани в Одесі.

МОСКВА, 23. січня (почтою). — Народний комісаріат для публичних робіт випрацював план відбудови пристані в Одесі.

Відбудова нових доків, елеваторів і всієї новочасної технічної уладженя мають поставити Одесу на рівні з найбільшими пристанями в світі.

З СОВІТСЬКОЇ РОСІЇ.

Делегат словацьких робітників про відносини в Росії.

КОШИЦІ, Словаччина, 21. січня ("Роста", Відень). — На конвенції соціалістичної партії Словаччини і Прикарпатської Руси провідник словацької промислової юнії Ворчак зложив звіт з подорожі до Совітської Росії.

Делегат заявив, що відносини в Совітській Росії зробили на него дуже добре вражіння.

"Кампанію проти неграмотности, — говорив Ворчак, — веде ся в кожній фабриці. Крім сього кожний грамотний робітник є обовязаний поза годинами праці вчити двох неграмотних. В кожній фабриці є клуб і бібліотека.

"Я ніде не стрічав людей паних, ані жебраків.

"Діти обовязані ходити до школи до 17 року життя. Найспосібніших учеників висилають ся до робітничих університетів.

"Всі робітники одержують на старість пенсію або дістають приміщення в домах старців.

"Кожний робітник дістає на рік 14-денний відпочинок від праці, який може провести в здоровій околиці.

"В члени комуністичної партії приймається ся лише випробуваних, повних посвяти робітників. Інтелігентні, щоби могли бути прийняті в члени партії, мусять чимсь заслужити ся і дати певний доказ, що вони се роблять не задля особистого інтересу. Неграмотних в члени комуністичної партії не приймаєть ся"

Бездротний телефон в Совітській Росії.

МОСКВА, 7. січня, ("Роста", Відень). — Починаючи від нині радіостанція в Москві буде висилати регулярно вісти бездротним телефоном до всіх провінціальных стачій.

ОСВОБОДЖЕНЕ СТРАЙКОВИХ ПРОВІДНИКІВ.

Минувшого понеділка (28. лютого) зістали освобождені з провінціальної в'язниці в

Вінніпегу п'ятьох страйкових провідників, які відсаджували по рокови в'язниці за участь в генеральним страйку в Вінніпегу в 1919 році. Освобождені є слідуочі: В. А. Прічард, Джордж Армстронг, Р. Дж. Джанс, Джан Квін і Вільям Айвенс.

Трох із страйкових провідників: Джордж Армстронг, Джан Квін і Вільям Айвенс, зістали вибрані минувшого літа послами до манітобського провінціального парламенту. Робітничі послы в провінціальному парламенті внесли були на отвореню парламентарної сесії перед двома тижнями резолюцію, в якій домагали ся, щоби в'язні-послы були сейчас освобождені, так щоби вони змогли взяти участь зараз в першій сесії парламенту.

Однією з резолюцій в'язні-послы вносили в сесії парламенту. Однак се внесенне резолюції не привело до отвореню сесії парламенту. В дебати над внесенем члени провінціального правительства заявили, що як в'язні-послы хочуть вийти на волю, то хай вони самі внесуть апликацію в сій справі до домініального правительства, а будуть на свободі. Сего, очевидно, находивши ся в в'язниці послы зробили не хотян і сиділи далше в тюрмі аж до минувшого понеділка.

З нагоди виходу на волю страйкових провідників відбуло ся в понеділок вечером в галі Індустриал Бюра великий мітінг-концерт, на котрім промовляли всі п'ять освобождені з тюрми. Найбільша галія в Вінніпегу була переповнена, а кілька тисяч людей не могли дістати ся до середини і повертали доми. Мітінг був надзвичайно ентузіастичний. Присутні на мітінгу зложили \$779 на фонд Канадської Робітничої Оборончої Ліги.

МекБрайд другий раз в Вінніпегу.

Відомий вже читачам нашої газети американський журналіст і лектор І. МекБрайд, який перед пару місяцями говорив на кількох мітінгах в Вінніпегу про положеня в Совітській Росії і звідси вийхав на обіздку в Західну Канаду, заговетив перед пару дими знова до Вінніпегу і промовляв минувшої неділі на двох мітінгах: по полудни в Стренді театрі і вечером в Колумбії театрі. З Вінніпегу МекБрайд вийде з рамени Медичного Комітету Сов. Росії і Рад. України до східної Канади.

ПОЗІР! ПОЗІР!

Заходом Українського Робітничого Дому відбудеть ся

В НЕДІЛЮ, 6. МАРТА, О ГОД. 2.30 ПО ПОЛУДНИ

КОНЦЕРТ

з цікавою програмою, в котру увійдуть хоріві і сольові співи, соля на інструментах, гра оркестри мандоліністів "Діточої Школи" і деклямації.

Всі ті гості, котрі не могли бути на концерті "Діточої Школи" при Укр. Роб. Домі тому що застали вже галю заповненою, нехай поспостаруть ся сего разу прийти вчасніше, а матимуть спрмогу почути хор і оркестру "Діточої Школи", бо діти візьмуть участь в концерті.

ПРЕДСТАВЛЕНЯ В УКР. РОБ. ДОМІ

В ЧЕТВЕР, ДНЯ 3-го МАРТА, С. Р.

Драм.-Спів. Кружок Українського Робітничого Дому — відіграє

пораз перший в Вінніпегу слідуочі дві штуки:

"САМОПАЛКА"

комедія в 2-х діях.

"ШЛЮБ З ПРИМУСУ"

комедія в 1-ій дії.

Весь дохід призначений на фонд часописі "Українських Робітничих Вістий"

Куртина підносить ся точно о год. 8.30 вечером.

ЦІНИ МІСЦЬ: 75, 50 і 35 ЦЕНТИВ.

СЕНЗАЦІЯ СЕЗОНУ!

В СУБОТУ, ДНЯ 5. МАРТА С. Р.

Драматично-Співацький Кружок Укр. Робітничого Дому — відіграє

пораз перший на сцені сензаційну продукцію в 5-ох діях з часів російської революції 1905 року, з лідера бувшого директора гуцульського театру Г. Хоткевича п. н.

"ЛИХОЛІТЄ"

Згадана продукція виставляється при новій сценерії і декораціях та світляних ефектах.

В виставі бере участь около 75 осіб.

УВАГА: Куртина підносить ся точно 8.15 вечером.

ЦІНИ МІСЦЬ: 75, 50 і 35 ЦЕНТИВ.

Приготовляється ся до вистави пораз перший в Канаді і взагалі в Америці славна комедія І. Тобілевича п. н.

"ЖИТЕЙСЬКЕ МОРЕ"

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n. cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

журнал для робочого людю — виходить два рази на тиждень. В СЕРЕДУ І СУБОТУ. Видане Стіваришине “Українських Робітничих Вістей” Передплата на рік \$4.00 Рукописи не звертаєть ся. Адреса:— UKRAINIAN LABOR NEWS cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

СПАСИТЕЛІ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

Нарешті і Гомперсіада отворто заговорила. І то заговорила більше скаженою мовою ніж самі капіталістичні газети і їх ідеологи. Та коли проти робітничого руху говорять капіталістичні газети і взагалі вся капіталістична кліка, то тут нема нічого дивного, бо вони-ж обороняють свої капіталістичні інтереси, але коли зі скаженою злобою і з піною на устах накидають ся на якийсь новий робітничий рух ті ренегати, що називають себе робітничими провідниками, і коли вони накидають ся на него в імені робітничих організацій, то тоді приходиться ся над ним застановити і подумати, з ким ми маємо до діла.

Гомперсова вихованка Американська Федерация Праці видала маніфест до всіх робітників цілого світа, закликаючи їх до боротьби проти соціального правління, до боротьби з революційним рухом в цілому світі. Що спонукало Американську Федерацию Праці до сего виступу? До сего спонукало їх слідуюче: Першого мая с. р. має відбутися ся в Москві міжнародний зїзд професіональних союзів. Після Другого Зїзду III Інтернаціоналу в Москві зїзав заснований Червоный Інтернаціонал Професіональних Союзів. Заснували його делегати різних країв, зїхавши ся на Другий Конгрес III Інтернаціоналу, в противнстві до Жовтого Амстердамського Інтернаціоналу, провідниками котрого є Гомперс та Апелтоні, які всіма силами виступують ся світовій буржуазії і які своєю зрадничою роботою парализують всяку революційну діяльність серед робітничого руху, а особливо серед тих професіональних організацій, котрі є членами Амстердамського Інтернаціоналу.

Коли в Москві засновано Червоный Професіональний Інтернаціонал, котрий знова є в близьких контактах з III Інтернаціоналом, то Амстердамський Інтернаціонал розколов ся. Частина його прилучилася до Московського Професіонального Інтернаціоналу, частина опинилася ся “між двох сил”, тобто повисла в повітрі, а частина поки що лишаєть ся єще при Амстердамі. Тою найбільш консервативною частиною, що лишилася при Амстердамі є Амер. Федер. Праці і англійські професіональні союзи. Професіональні союзи інших країв розколотися.

Без сумніву, що на зїзді в Москві 1. мая має вирішитися доля тих союзів, котрі відпали, чи відпадають від Амстердаму, а навіть многах з тих, котрі єще при нїм зїстають ся. Одним словом, Амстердамський Професіональний Інтернаціонал чекає суду ІІ Інтернаціоналу. Гомперс се відчувають, вони бачуть, що грунт усуваєть ся їм з під ніг. І от вони заскакували, бо мають чого. Мільони організованого робітництва виховують ся під їх керівництвом, а з ними і той золотий жолобець, з котрого вони до сї пори живились. І вони, як і бувші провідники II Інтернаціоналу, можуть остати генералами без армії і тоді з ними не захоче числитися світова буржуазія, тоді не покличе вона Гомперса на свої конференції, як кликала вона його свого часу на мирову конференцію до Версалу. Щоби спасти своє становище, Гомперс і вся його братія підняли крик, видали маніфест до робітників цілого світа, закликаючи їх спасти світ від большевизму, тобто, спасти його, Гомперсове, становище. Отже не диво, що опинившись в такім непевнім становищі, Американська Федерация Праці, як найбільш скажені, її лідери накидають ся в сїм маніфесті на соціалістичних провідників в найбільш брутальний і безличний спосіб, яким може позавидувати сама буржуазія. Се лише єще раз докаже, який спосіб боротьби вибирають ті, котрі не мають за собою нічого принципового. Вони мучуть гром і прокляття на голови радикальних провідників, обливають, поминами найкращі і найширші змагання передового робітництва в їх боротьбі з світовим капіталізмом і кажуть, що роблять се в імя спасення цивілізації.

Тоді, коли в Колорадо нанята капіталістами чернь розстрілювала і катувала жінок і дітей майнерів, лічувала самих майнерів, палила їх помешкання, тоді Гомперс не кричав і не закликав спасти цивілізацію. Тоді як в Лоренс убивали капіталістичні козаки страйкерів, кидали тисячами їх в тюрми, проковували їх бомбами, щоби в такий спосіб засудити на смерть провідників страйку, Гомперс не кричав спасти цивілізацію. Тоді як палмерів тисячами арештували робітників в цїлій Америці, були їх жолобами і скованими до купи цілими десятками кидали їх в каземати, де тримали їх без суду і розправи, ніхто не чув голосу Амер. Фед. Праці про спасення цивілізації. Коли нині на широких просторах найбогатшого в світі краю, в Зауценних Державах, мільони безробітних пухнуть з голоду, по спинах котрих гуляє клоб поліції, скоро лише ті робітники опиняться ся завдяки, що вони хочуть їсти, то і тоді Гомперс мовчать про цивілізацію. Але коли вони почули, що 1. мая в Москві зберуть ся делегати від професіональних союзів всіх країв для переведення в життя ідей організації, котра без благословення Гомперсів повела-б боротьбу проти світового капіталізму, як Гомперс заскакували: спасайте цивілізацію! Таким скаженим криком, дайкою і брутальністю, як се кричить в своїм маніфесті Амер. Федер. Праці, кричать тільки ті, котрі чують своє безсилля і свою погнєль.

КОНГРЕС ІІ-ГО З ПОЛОВИНОЮ ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

Дні 22. лютого у Відні розпочав ся конгрес другого з половиною Інтернаціоналу, тобто тих “соціалістів”, що від II Інтернаціоналу відколотися, а до III Інтернаціоналу не прилучились. Конгрес отворив Фріц Адлер, а привітав учасників конгресу голова міста Відня. Між “пвчтеними” гостями находив ся і Карл Кавчинь. Конгрес сей ухвалив вже кілька “важних” резолюцій, які є копією резолюцій ухвалюваних колись II Інтернаціоналом. В своїх резолюціях сї, ні ваши, ні наші, соціалісти домагають ся на папері націоналізації воєнних довгів (1), оказаня незнищенні воєнної країни помоч потерпівшим від війни країнам і ревізія договорів заключених між англійцями і центральними державами. Інші резолюції напнтяували мілітаристичний рух і домагали ся демобілізації мілітарних організацій та негайного принятя плянів для загального розоруження.

Ухваливши сї резолюції і переславши їх куди слід, делегати сего конгресу спокійно розїдуть ся домів і будуть ждати коло моря погоди, радіючи, що зробили так велике “діло”. В дійсности-ж діла в сїм ніякого нема і не буде, бо сї резолюції так і остануть мертвим словом на папері.

Правда, конгрес ухвалив також зарядити на день 1. мая по цілому світі демонстрації проти мирових договорів імперіалістичних антанті, тобто він закликає робітників цілого світа (непримінно цілого світа, так само як і Гомперс) пройти ся спокійно 1. мая вулицями міст, можна навіть і піснюю, але співати не дуже голосно, щоби не нарушити спокою панів капіталістів.

Адлер, отворивши конгрес, заявив, що “надії Москві на негайну соціаліну революцію наївні”. “Клич III Інтернаціоналу” казав він — “Розкол і власть”; а наш клич: “В єдності запорука побєди”.

З ким в єдності? Коли III Інтернаціонал кличе “Розкол і власть”, то він отворто каже, щоби прочистити робітничі ряди від різних зрадничих робітничих класів елементів, які тільки та мучуть революційний рух, щоби викинути соціал-патріотів з партій, які так вірно виступують ся світовій буржуазії. А віденський конгрес устами свого президента Адлера заявляє “єдність”, а про власть робітників нічого і не згадує, лише радить їм домагати ся для себе від капіталістів обгрізеної кістки, як милости, бо мовляв, “надії на негайну соціаліну революцію наївні”.

Такої самої кістки від капіталістів і їх правительств домагав ся II Інтернаціонал на своїх конгресах в Штутгарті в Базилей перед війною. Він домагав ся навіть більше, бо в своїх ухвадах та резолюціях (ніколи не переведених в життя) він домагав ся від капіталістів не тільки розоруження, але грозив, що на случай вибуху війни, він виступить активно і використає її для соціальної революції та закликав до сего робітників цілого світа. А коли вибухла світова війна, то самі творці тих резолюцій та ухвад забрали портфелі в капіталістичних міністерствах (Гендерсон, Вандервельде, Шайдеман і інші) і кликали робітників не до революції, а до боротьби за інтереси капіталу, котру вони називали “обороною краю”.

Перед війною в своїх ухвадах та резолюціях Ковцькі та Адлери заявляли “що ніякий народний інтерес не може оправдати такої війни”, а нині вони кажуть, що “ніякий народний інтерес не може оправдати капіталістичних мирових договорів”. І коли війна таки вибухла, не дивлячись на те, що вона “не оправдує інтересів народних”, вони, всупереч своїм резолюціям, вступили в ній активну участь і самі довели до версальського мира, а нині, зібравшись у Відні, кличуть робітників перейти ся 1. мая вулицями міст і тим запустувати проти тої роботи, яку вони самі помогли капіталістам виконати.

Цікавий також і склад сего конгресу. На 73 всіх делегатів в тім є 44 “соціалістів”-сіоністів.

Відносно радянських республік і капіталістичних країв конгрес заявив таку позицію, щоби і “бога не гнівити і чорта не хвалити”. Не годить ся на негайну соціаліну революцію, хоч в Росії і інших соціалістичних республіках вона вже відбула ся, і домагаєть ся, щоби капіталістичні краї не вмішувалися в справи радянських республік. Що-ж, “треба всюди прийняти мати”. Біда лише в тім, що такого приятеля всюди бють. Скоро він лише спробує вмішати ся активно (поки що він сего єще не показує) в справи капіталістичних мирових договорів, як він дістане від них по потилиці; так само з другої сторони, зі сторони III Інтернаціоналу, він вже дістає за свою зрадничу роботу інтересам революції коняки і вилтає за революційних організацій. Революційні маси всіх країв пізнали ся вже на сїх соціалістичних лісах і не підуть за їх сусїдами. Від їх нїнішого віденського конгресу вже чути мертвечину розкладаючого ся трупа.

ПРОФЕСІЙНИЙ РУХ В НІМЕЧЧИНІ.

(Докінчене.)

“Freie Arbeiter Union” є одною з тих незалежних від Лєгіна організацій. До війни ся організація мала около 15.000 членів, але нині скількість членства піднеслася до 150.000, тобто зросла в десятикрату. Ся спілка має досить виразні анархістичні тенденції, прихильна є до прямої акції в революції, повстає проти парламентаризму, ворогує з “політизмом”. Центральним органом сїє “Вільно Робітничій Спільні” є “Синдикаліст”, сама назва котрою дає ключі до зрозуміння напрямку сїє групи. Американські робітники є обзнакомлені з рухом Промислових Робітників Світа, можуть до певної міри зрозуміти дух синдикалістів в Німеччині.

Друга організація називаєть ся “Загальна Робітничая Спільна” (Allgemeine Arbeiter Union), нараховує в своїх рядах 200.000 організованих робітників, дуже революційних, непримиримих супротивників компромісу і угодовців. Однак свою революційність вона зрозуміла у відділенні і відрубному від широких мас істотно.

Ся спілка знаходить ся під сильним впливом Робітничої Комуністичної Партії Німеччини (K.A.P.D.), до якої якраз належить більшість членів. Ся партія дуже схожа на Комуністичну Партію в Англії (Бритійська Секція III Інтернаціоналу), є супротивником влітя в ширші робітничі організації і парламентаризму. Через ту принадлежність до К.Р.П.Н. ся спілка скидаєть ся скорше на політичну партію і склупує свою увагу більше на політичні проблеми, чим на професійні. Около 80.000 членів дуже наближаєть ся до висше згаданих синдикалістичних спілок, 120.000 прилучилось до Червоного Професіонного Інтернаціоналу, котрий стоїть на грун-

ті III Інтернаціоналу і підвальною котрого є російській професійні спілки. Органом сїх спілок є “Камерфех” (“Борє”). Робітники сїх спілок були ранше в організаціях Лєгіна, та під впливом Ком. Роб. Партії звідти виступили.

До речі тут згадати, що К.Р.П.Н. після виключення Лєуфенберга привів до III Інтернаціоналу, але прийнято як “прихильниці”. Комуністична Партія Німеччини (Обєднана) протестувала проти прийняття її до Комуністичного Інтернаціоналу. Істнує ще одна спілка в гірничій районі Рура, під назвою “Вільна Спілька Гірників”, — числить 120.000 членів. Вона була спершу під впливом К.Р.П. Німеччини, але нині вона перейшла до Комуністичної Партії Німеччини (Обєднаної) і навіть домагалася представництва на останньому її конгресі. К. П. Н. порадила її вступити до Гірничої Федерация, якоє кажеь опортуніст Гю, та злесть ся, що опортуністи, залікані впливом комуністів, намагають ся усунути їх зі всіх організацій і вживють всіх заходів, щоби не допустити влітя в федерацию революційних спілок.

Нарешті ми підходимо до редакційних, або просто жовтих спілок, спеціально організованих “християнськими соціалістами” з метою ламати страйку. В сїх організаціях гуртуєть ся до 350.000 робітників, невідомо, відстанних, набраних здебільшого в католицьких краях. Вони грають найбільшу роль в тих місцях, де не розвинувся до комуністичної партії, які є забобони “побожного” католицтва. З поміж тих організацій найгоршою славою користують ся польські організації.

Д. З. МАНУЛЬСЬКИЙ

Народний Комісар Земельних Справ України.

Д.З. Манульський, Українець, родом з с. Святцев, Кременецького повіту на Волині, селянин, в сїмі волостного писаря, родив ся в 1883 році. Тяжка доля селян, вічних кріпаків польських панів, катованє їх по приговору волостного суду, — глибоко вразили дитячу душу, викликали огиду до існуючого тоді соціального ладу. Заходами народного учителя, підмитившого живий огник в хлопцяті, Д. З. пощастило попасти до Острозької гімназії, де, говорить Д. З. — “я вперше відчув нерівність в істнующому тоді політичному і соціальному укладі з боку своїх одношкільників, синків польських поміщиків, які відносили ся до мене, як до пролетара, з великим призирством”.

Редігійно-поліцейський лад школи, тюремний режим адміністрації примушували шукати повітря за її мурами, де також дбайливо пильнувало начальницьке око, яке скоро зробило труу у Д. З., і аби прининити “розпусту”, виклинуло з школи. До сього-ж часу належить зазначити, що Манульським перших революційних гуртків в Староконстантинівському повіті з селян. Літературу добував з Галичини з видань “Революційної Української Партії” (“Ерупе”). Чимало видатних радянських робітників на Волині вийшло з тих гуртків і вони добре пам'ятають тов. Манульського.

В 1904—5 роках бачимо тов. Манульського ганізованих там робітників було 2.500.000, а тепер число доходить до 9.000.000.

До війни ліва течія під проводом Дісмана переважала (55%) в цілій головної управі, але тепер знову верх прихильники Лєгіна (котрий недавно умер); та сам Дісман також зробив ся опортуністом і завзявти приклонником жовтого Амстердамського Інтернаціоналу. В загальній комісії синдикалістів треба відзначити три напрями: 1) соціал-патріотів і реакціонерів, послідовників Лєгіна, шось дуже подібне до Американської Федерация Праці з Гомперсом на чолі; 2) центральна течія, котрою проводили праві незалежники — Дітман, Дісман, Сімон; 3) і течія комуністична на чолі з Ріхардом Мюллером, Брандлем, Даймінгом, Нейманом і Вольдом.

Перша права течія хоч і не така реакційна як Амер. Фед. Праці, всеж таки не далеко від неї відікла. Головною вірою правих є такі вислови: “Німеччина єще не достигла для революції”, капіталізм єще не розвинув ся достаточню”, а (як се говорить Жоу, французський соціал-патріот) “революції не роблять під час злиднів”. Праві завзято боруть ся проти Комуністичного Професіонного Інтернаціоналу і складають собою більшість по всіх професійних федерациях, вони дільно працюють в “Arbeitsdemeischaft”; се є така урядова рада до якої входять представники хазій, жовтих спілок, — шось подібно до Arbitration Court”, заснованого для сумісного і сумирного життя Праці і капіталу. Спори між робітниками і хазіями розбирає та рада і Центральний Комітет професійних спілок. Делегати федерация приймають ся до тої ради Центрального Комітету.

Друга течія, що йде під проводом правих незалежників не дуже чим відраженєть ся від правих. Вони також беруть участь в тих примиренних рада (Arbeitsgesellschaft), але домагають ся, щоби до них делегати вибирали самі федерация без втручання ся Центрального Комітету. Праві незалежники заявляють себе прихильниками світової революції, а пролетаріат на їх думку дозрів, тільки йому бракує єще трохи освіти, і він єще не тямить, як треба взытись за виробництво.

Мабуть, щоби “навчитись виробництву” Дітман входить до продукційної ради (Wirtschaftsrat), яка є урядовою установою і має своїм завданням відбудованє економічної могутности Німеччини. Незалежники стоять за диктатуру пролетаріату і посилають великий запас революційної фразеології; тим вони притягають до себе симпатії мас. Але яка ціна тій балаканині, видно з того прикладу, що в федерациях металістів незалежники творять блок проти комуністів (Дісман).

Третя течія комуністична щораз набуває більшого впливу, котрий після зліття комуністів з лівими незалежниками (тепер Обєднана Комуністич-

на Партія Німеччини) мусить буйно зростати. Ся течія стоить за прилученєм до Комуністичного Інтернаціоналу, але з Загальною Професійною Спільною Московським. Угодовська Центральна намагаєть ся парламентарно осягнути контролю в промисловости, бере участь в урядових промислових установах, щоби віддрити капіталістичну продукцію. Революційна Центральна змагаєть ся за контролю в промисловости і просто, безпосередню борєть ся з хазіями за своє право оминаючи державні установи.

Таким робом, суб'єктивні умови революції в Німеччині відбувають свій процес розвитку. Широки маси під натиском об'єктивних умовин, суб'єктивно приготувують ся до перебрання влади і запровадженя диктатури пролетаріату. І хоча в загальній комісії (в професійній Централі) переважають праві, комуністичні впливи грають велику роль, яка щодня зростає. Крім того на боці стоить около пів мільона революційних робітників, “вільних”, “загальних” і гірників, які, коли прилучать ся до 9 мільонів організованих в загальній комісії, то з революціонізують всю пролетарську масу Німеччини і прихильно до вступу в Червоный Професійний Інтернаціонал. Gregory.

серед петроградських організацій, на демонстраціях проти японської війни, на мітингах, разом з майбутнім главоверхом тов. Криленком, як члена агітаційної колегії Петр. Ком. Р.С.-Д.Р.П. (большевиків). На початку 1905 р. делегуєть ся в Кронштадт в нелегальні організації серед військових, і після збройного виступу матросів (19—20 липня) арештуєть ся і заточуєть ся в кронштадську кріпость. Далі тов. Манульського засилають до Якутського краю, але з дозроги йому пощастило втікти, перебраться ся до Києва і знову розпочати нелегальну працю серед військових.

За неможливістю нелегально жити в Києві, Д. З. перебираєть ся за кордон до Парижа, де працює в партійній пресі під псевдонімом “Іван Безрідний”. На початку імперіалістичної війни засновує в Парижі разом з т. Антонович-Овсєнком інтернаціоналістичну газету “Голос”, після закриття якої франц. урядом працює разом з тов. Троцьким в газеті “Наше Слово”.

На початку революції повертаєть ся до Петрограду, де по призначеню партії послідовно займає посади — члена Петроградської Мійської Управи, головою якої був Верес. староста тов. Калінін, далі — заступника Народного Комісара Продовольчих Справ в Росії, потім в 1918 р. разом з тов. Раковським делегуєть ся для мирових переговорів на Україну, де на протязі 8-ми місяців підготує член української революційо. В сучасний момент — член ЦК К.П.У. і Нарком. Земельних Справ на Україні.

буває в робітничій симпатії. Тактика обох Централей так само ріжнить ся, як ріжнить ся між собою жовтий Амстердамський Інтернаціонал і Червоный Московський. Угодовська Центральна намагаєть ся парламентарно осягнути контролю в промисловости, бере участь в урядових промислових установах, щоби віддрити капіталістичну продукцію.

Революційна Центральна змагаєть ся за контролю в промисловости і просто, безпосередню борєть ся з хазіями за своє право оминаючи державні установи.

Таким робом, суб'єктивні умови революції в Німеччині відбувають свій процес розвитку. Широки маси під натиском об'єктивних умовин, суб'єктивно приготувують ся до перебрання влади і запровадженя диктатури пролетаріату. І хоча в загальній комісії (в професійній Централі) переважають праві, комуністичні впливи грають велику роль, яка щодня зростає. Крім того на боці стоить около пів мільона революційних робітників, “вільних”, “загальних” і гірників, які, коли прилучать ся до 9 мільонів організованих в загальній комісії, то з революціонізують всю пролетарську масу Німеччини і прихильно до вступу в Червоный Професійний Інтернаціонал. Gregory.

ДІТОЧА ДЕРЖАВА.

Дитина має право до життя і розвитку — отсе та засада, на котрій опираєть ся організація опіки над дітьми в першій робітничо-селянській республіці, в Росії. В многих вишочавчих домах діти дістають матеріальну і моральну опіку, жуючи на сїм основі своїх підготовче значенє. Як тільки вибухне революція, так вони знова розвинуть ся, аж поки не буде розторочено “парламентарію” разом з буржуазною державою.

Німечкий парламент законно визнає робітничі ради, але позбавив їх всякої компетенції і намагаєть ся підпорядкувати їх правительству. До жовтня 1920 року в Централі Робітничих Рад переважали революційні елементи, але потім настав розкол з ось яких причин: Бюро Централі Робітничих Рад внесло пропозицію, що всі делегати від фабричних комітетів мають вступати до Централі Рад, оминаючи Центральну Синдикальну. Коли-б та резолюція перейшла, то Центральна Робітничих Рад стала-б незалежною від професійних спілок (синдикалів), в котрих панували праві. Революційна частина Централі не хотіла пильнати контролі опортуністів, які керували професійною Централю, і заснували окрему Центральну Роб. Рад.

Таким робом нині ми маємо в Німеччині дві Централі Робітничих Рад: одною керують праві незалежники, а друга стоїть під впливом комуністів та синдикалістів. Права Центральна щодня страчує свою позицію, тоді як ліва щораз більше здо-

буває в робітничій симпатії. Тактика обох Централей так само ріжнить ся, як ріжнить ся між собою жовтий Амстердамський Інтернаціонал і Червоный Московський. Угодовська Центральна намагаєть ся парламентарно осягнути контролю в промисловости, бере участь в урядових промислових установах, щоби віддрити капіталістичну продукцію. Революційна Центральна змагаєть ся за контролю в промисловости і просто, безпосередню борєть ся з хазіями за своє право оминаючи державні установи.

З життя Галичини під Радянським Правлінням.

ПЕРЕДРУКИ З ОРГАНУ ГАЛИЦЬКОГО СЕЛЯНСТВА "БІЛЬШОВИК" З ДНЯ 20. СЕРПНЯ 1920.

ЖЕНТЬ В ШИЮ ПАНСЬКИХ ПІДПІХАЧІВ.

Хто є головний ворог працюючого люду Галичини? Шляхта, дідачі, зграя польського офіцирства та канарок...? Ні. Головний ворог се невідомість та байдужність селянства по части й робітництва.

Хіба-б яка шляхта утрималась, як-би робочий народ знав що йому робити, як би він міг і хотів дати організовану відсіч, яким би не було насильникам. Але нарід, що мовчки тигнув ярмо через дові стільки, не підняв голови навіть тоді, коли його судили везли за розум, повинажали своїх панів та їх підпихачів.

Натомість зараз-же повискакували наперед різні адвокати та доктори і почали спасати свій рідний нарід, боронити його від віковичних ворогів гнобителів. А як вже боронили, то кождому на очах.

Нарід як і раніш мовчав, радіючи своїй "власній" державі, покірливо ніс тягар обовязків та йшов без жадної думки, як сідпа кобида за своїми поводирями. А ті нещасні інтелігентники, попавши у міністри, і почали коверзувати поза лещами сліпого вельти, коншахти строїти і з антангою і зі шляхтою і з ким хоче, навіть зі старими царськими російськими генералами. Тепер всі бачать зраду Голубовичів, Петрушевичів, Петлюра та компанії. А хіба воно могло бути інакше?

Пані, всі та гнила інтелігенція, ті всі панки у правочинних ковчарниках та біленьких рукавичках та-ж вони тої біді робочої та селянської не знали. Де які і зналі-ї з дитинства (ті, що і заїдарів вишлюди), що у більшості скоро все забували. Чи багато зі вчених в буржуазних школах людуї своєї темної сільської родини не чурались? Оттак і в загальній політїції.

Більш всього на світі боялись

наші правителі, щоб поважна буржуазна Европа їх за більшевників не прийняла. Треба іншим, мовляли, шляхом їти, треба, щоб був "порядок", треба сидіти тихо, щоб не роздрочити великих панів ввесаїта, треба не війну з ними вести а політику, дипломатию. Думали весь світ обдурити, а на ділі самі "пошились в дурні". Ну, самі то не дуже, бо грошенята у кишнях майже у всіх брєнчать (всі майже у наїфті купали ся), а що працюючи Галичину "під дурного хату" таки завели. Під досить вже науки. Найлучша дипломатія з панамі то — буком по плечач.

Але для такої дипломатії панове професори та доктори нездатні.

Для сього треба мати тверду руку робочого чоловіка.

Тому треба скрізь у ревкомі проводити не так вчених, як надійних, твердих людуї, тих, у яких на панів та підпанків в серці накипіло.

Ничого боїтись, що вони напугають. Помилка, не біда, не помилять ся той, хто нічого не робить. За те-же панам не продадуть ся, коншахти строїти не будуть. То є головне.

А панів, учених хай беруть в роботу, на послугу, в поміч собі.

Служили за гроші колись буржуазі, хай тепер трудяться послужать.

А хто із вчених дійсно перекане нашим пролетарським духом, зілеть ся душею і тілом з простим народом, того ми шануватимемо як товаришів та провідників своїх.

Тільки замало таких зразу знайдеть ся. Безпечніше все таки, особливо з початку, в ревкомах мати цілком певних, твердих та жорстоких до панства трудящих заїдарів.

В. Затонський.

капіталістичний лад, ми бачимо перед своїми очима надзвичайно сумну картину, добре відомо кождому робітникові. Міліони людських одиниць робітників працює і витворює величезні багатства, які йдуть в кишень малой горстки капіталістів.

Самі капіталісти не працюють, лише присвоюють собі всі багатства, витворені чужою працею.

Робітники! Віковий ганьбі пора вже поклясти межу! Досить вже працювати в користь дрібної горстки дармоїдів. Пора почати працю для себе, для всієї робітничої класи. Продукти праці повинні належати до тих, хто їх витворив. Треба взятись негаїно за здійсненя сього. Для сієї мети треба всі фабрики, машини рудники, одним словом, всі засоби продукції, які в руках буржуазії були засобами визискування робітників, відібрати з її рук і передати в руки робітничої класи.

Для тієї мети Галицький Революційний Комітет, як Тимчасовий Робітничий Уряд, опираючись на диктатуру пролетаріату — основній частині програми комуністичної партії, оповіщує слідууючі деклярації прав і обовязків робітників.

Все багатство країни, все нерухоме майно, машини, матеріяли, засоби комунікації, транспорт, всі банки, рудники, переходять з сьогоднішного дня в послане робітничої класи на руки Рад Робітничих і Селянських Депутатів, як повномочних його представників.

Для дійсного і остаточного скасування визиску людини людиною, вводять ся загальна обовязковість праці без ріжничїї пола.

"Хто не працює — той не їсть", — отсе наше гасло.

Дотеперішній капіталістичний і демократичні уряди ніколи не були заїдкавлені в обороні праці.

Вони ніколи не піклували ся своїми нещасними жертвами. Про інвалідів, про жертв фабричних недостатків, про безробітних сиріт про вдовіць, ніхто не думав. Кидали їх на волю суаьби. Те, чого пролетаріат добивав ся безуспішно, вирободжє дволітній боротьби, оплачуючи свої змагання кровю і тюрмою, се вводить сьогодня

диктатура пролетаріату актом пераорядної ваги, а саме правочино охорони праці, забезпеченя на випадок недуги, смерті або каліцтва.

З сьогоднішного дня вводять ся в життя:

1) 8-годинний робочий день і 7-годинний час нічної праці.

Примітка: Детальні права праці будуть випрацьовані разом з представниками професійних робітничих союзів.

2) а. Забезпеченє всіх безробітних — ставлячи їх що до оплати і заосмотреня на рівні з працюючими.

б) повне забезпеченє і заосмотренє хорих, віддаючи для їх потреб всі лікарські сили і засоби, існуючі санаторії, лікарні, клініки і т. п.

в) Доживотне забезпеченє інвалідів і стариків.

г) Державна опіка над сиротами.

д) Забезпеченє членів сімї на випадок смерті батька.

е) Право відпусток всім працюючим раз в році, віддаючи в їх розпорядженє всі курорти (купальні установи).

ж) Заборона праці для дітей до 15 літ, віддаючи їх обовязково до публичних шкіл.

з) Забезпеченє вагітних і положивць, даючи їм 16-тижневий відпуск до і після родів.

3) Для негаїного введеня в життя вище вказаних прав треба:

а) негаїно вибрати на фабриках і заводах "Фабрично-заводський Комітет", для того, щоб вони взяли в свої руки форму фабричного життя, його нормального функціонуваня, а также реорганізацію фабричного керовництва.

б) Зорганізувати професіональнє житє з метою поліпшеня матеріяльного становиска робітничої класи, а также виробленя робочої дисципліни.

в) Зорганізувати на фабриках групи і гуртки партійних робітників комуністів, з метою охорони перед посяганєм контрреволюції, береженєм фабричного майна, що вляється ся складовою частиною народногo добра.

Галицький Революційний Комітет: Голова: В. Затонський. Члени: М. Баран, К. Лівнівич, Хв. Конар, М. Левіцький, І. Немоловський.

ОБОВ'ЯЗКОВА ПОСТАНОВА Ч. 3. ПРО ГРОШОВІ ЗНАКИ.

§ 1.

З менту встановленя Революційної Влади в тих повітах Галичини, які очищені від польсько-петлюрівських білогвардійських банд, нормованє обмінної вартости всіх грошових знаків, які находять ся в грошовому обороті, належить всецїло і виключно до Галицького Революційного Комітету і всьа явна і потайна грошева біржа і спекуляція грошевиими знаками так приватним особам, як і всім громадянським установам забороняєт ся під загрозою конфіскації, арешту і передачі винувиних в нарушенню сієї постанови Воєнно-Революційному Трибуналові.

§ 2.

а) Одночасно вводять ся обовязковими знаками грошового обороту так поміж державою і її органами з одного боку, і громадянством з другого боку, як теж у грошевих взаїмносинах самого громадянства всі грошеві знаки і кредитні білети у великих і дрібних копіях Російської Соціалістичної Федеративної Радянської Републики, які введени вже в оборот в Українській Соціалістичній Радянській Републиці і в інших Соціалістичних Радянських Републиках.

б) Всі так названі вартісні папери, а саме займи, облигації, купони і т. п. всіх державних і приватних банків, всіх бузвиних і зараз існуючих держав касується і з сього менту тра-

тять вську свою обмінну вартість.

в) Всі грошеві знаки і кредитові білети бузвині австро-угорської імперії (корони), бузвині Російської Републики при тимчасовому уряді (керенки) вляються ся не обовязковими в грошовому обороті, при чому обмінна вартість вище вказаних знаків і кредитових білетів на обовязкові грошові знаки і кредитові білети Російської Соціалістичної Федеративної Радянської Републики встановляєт ся тимчасово такі:

Один рубель (царський і керенський) рівняєт ся одному Радянському, одна австро-угорська корона рівняєт ся п'ятьдесять копійкам (2 корони = 1 рубелю).

г) Грошеві знаки і кредитові білети польської держави (польські марки) і так наз. У.Н.Р. (карбованці і гривни) за винятком дрібних копію (від 10 карб., 20 гривень, 20 марок і вище) обявляють ся обовязковими в грошовому обороті, при чому розрахунок при обороті висе вказаними дрібними копіями (від 10 карб., 20 гривень і 20 марок і вище) встановляєт ся такий:

Один карбованець рівняєт ся двома гривням, двома маркам і одному рубелю.

Ні державні установи Галицького Революційного Комітету, їх органи і представники, ні приватні громадяни, які установи не обовязані сих знаків і кредитових білетів приймати

ні обмінювати, а вський явний чи потайний обмін вище вказаними знаками для спекулятивних цілей строго забороняєт ся під загрозою конфіскації, арешту і передачі винувиних в нарушенню сієї постанови Воєнно-Революційному Трибуналові.

§ 3.

Вські інші грошеві знаки і кредитові білети всіх закордонних держав в грошовому обороті не обовязкові, а обмін їх на обовязкові буде встановлені окремою постановою.

Галицький Революційний Комітет: Голова: В. Затонський, Члени: М. Баран, К. Лівнівич, Хв. Конар, М. Левіцький, І. Немоловський.

Поворот Румунської Соціалістичної Делегації з Росії.

Черновецький "Робітник" подає на підставі румунської соціалістичної газети "Socialismul" слідуоучє:

БУКАРЕШТ, 21. січня. — В середу прибув тов. Д. Фабіян, відпоручник румунської соціалістичної партії з Росії.

Тов-ї Т. Крістичку, Конст. Попович, Ал. Доброджан, П. Флуєраш і Др. Розван вже в дорозі і мусять сімї днями вже повернути.

ВІДЕНЬ, 19. січня. — Тов. Флуєраш, в дорозі домів, прибув з румунською делегацією з Росії, висказав ся перед представниками віденської преси так: "Ми перебували два місяці в Росії і звидлі важливіші міста, як Петроград, Москву і Харків, як провізоричну столицю України. Ми обговорювали із Троцьким, Чернером, Бухаріном і и. сприви, які тичать ся теперішнього положеня совітської рєпубліки. Після моїх дослідів маю переконанє, що Росія хоче мира і найбільшою журою є піднесенє продукції. Всікі за границею розповсюджені вїсті про будь які непорозуміння з Румунією є зовсім безпідставні. Росія не хоче запускати ся у війну з Румунією. Скоро прибудемо домів, сейчас зложимо справозданя, в якім опишемо все, що бачили в Росії, безсторонно".

Що каже тов. Фабіян про Совітську Росію?

Член делегації румунської соціалістичної партії вислано для студії відносин в Совітській Росії повернув вже, наколи прочі товариші ще в дорозі і оповідає про винесені вражіння ось що:

Подорож.

Наші паспортні були в порядку і вкінці затим ми законно подорожували після всіх застережен буржуазних законів. Однак воля зєднаної міжнародної поліції — се-ж прециз румунської не чуже — примусила мене збачити на незаконну дорозу. Я мусів переступити границю Німеччини однак на іншій місци, як се приписували закони. Сим то вьяснюєт ся, чому я аж з початком життя мїг обняти першого краснамеїща в Совітській Росії.

В Совітській Росії.

Я був в Петрограді, де звидів інститут для вихованя дітей, як також доми уряджені для відпочинку для робочих у вільний час; сі урядженє в елегантних і просторих вілях аристократів і в царській палаті в Красній Селі (Царське Сєло).

В Москві звидя я всі інститути совітів, доми заводових спілкар, народні гостиници, кремль, бузвини резиденції Романових, тепер осадок совітів. Я дивив ся з осяку скорістю і точністю вповняють підвладні органи всі постанови і розпорядженя совітів. Широки маси піддають ся добровільно карности, як тажд адміністративні органи перепроваджують таку строгу контролю, що можна спокійно проходжувати ся після півночі по передмі-

стях Москви без жури, що може хтось напасти, або щоб подібати якогось п'яного горожанина.

Стріча з тов. Раковським.

В Харкові відаєв тов. Д-ра Раковського, президента наркомісарів Радянської України; сюда прибув я в сальоновім потязі Троцького; в тім потязі є стая бездротного телеграфу і печатня. Тов. Др. Раковський працює не менше 18 годин денно і то вже протгом трох літ; ся надмірна праця полишила сліди на його обличчю. Сей має також свій потяг, заосмотрений стаяцею бездротного телеграфу і печатнею; в товаристстві сього подорожував я через 10 днів в Донецьким басейні і робив вські спостереженя. Я звидів копальні вугля зніщені бандами контрреволюціонерів Краснова і Денікіна. В Таганрозі, на березі Чорного моря, звидя я заводи, в яких виробляють ся зараз бронепотяги, колись тут виробляло ся машини і вагони для заосмотреня потреб міст. В Таганрозі звидів ще військову школу, в якій около 800 пролетарських і селянських синів приготувляєт ся для офіцирських кадр Червоної армії.

Російська армія.

Ми вступили в полудневу Україну, зближаючи ся до фронту в часі коли — начальний командант полудневого фронту тов. Фрунза (з роду Бєсарабець, вже від 1903 року більшевник, був засуджений на смерть царською владою) рішав судьбу генерала Врангля. Переняті свїбодно залізнично карністю, провадять або новішколені пролетарські офіцири, почасті царські офіцири, переїшли до комуністів, відтак змобілізовані не комуністи офіцири фахово образовані — ся то російська армія дає найбезпечнішу запоруку для забезпеченя революції. — В критичних на фронті часах, змобілізовано членів партії комуністів і вислано їх на найнебезпечніші місця. Я бачив наочно, як сі білі в лиці з палким огнем в очах і завязьтєм йшли на фронт в борбу, проти десяти раз сильнішого ворога контрреволюціонера. Се їх завязєтє викликає подив цілого міжнародного пролетаріату.

"Большевицька диктатура".

Большевицька диктатура над пролетаріатом є видимкою контрреволюціонерів, яка вводить в блуд суспільність, а навіть многих із нас. Бо-ж широкі маси не жалують за давніми непожаданими порядками контрреволюційної клїки, але прагнуть вибити ся із кормиг.

КОМУНІЗМ І СЕЛЯНИ.

(З брошури Ю. Мархлевського "Комунізм а сільський працюючий нарід".)

Комуністи не думають забирати землі селянам, але натомість вони готові помогти селянам. Коли говорить ся про селян, то кождий знає, що бувають різні селяни. Є селяни малоземельні, котрим в жадний спосіб не вистарчає землі. Трудно говорити про "господарство", коли ціле багатство складаєт ся з двох, трох, навіть чотирох моргів ґрунту. Такий малоземельний господар же переважно з зарібку, і є передовсім робітником. Дятого ми власне говорили, що малоземельні селяни повинні спільно з робітниками обняти фільварки. На скільки схотять держати свою землю і працювати на ній, то будуть могли отільки частинно працювати на фільварку і тільки в части будуть також належати до поділу плодів праці.

Дальше маємо селян господарів, котрі мають ґрунту досить, щоб на нїм вижити і також не більше ніж можуть обробляти самі з родиною.

Скільки треба на таке господарство моргів поля, трудно означити. Близько великого міста, де є великий дохід з виблєу, ярини, дробу, може вистарчити шість до вісім моргів до виживленя родини. Але загально треба, щоб господарство мало власні знарядя і па-

ру штук худоби, а тоді треба вже і рілі більше. Залежно від урожайности ґрунту треба відсилити від десяти до п'ятнадцять моргів. На більшим господарстві сама родина вже не дасть ради, треба вже тоді до помочи наймити і наймички, а селянин тоді вже не жие з власної праці, але стає визискувачем праці людської.

Тим селянам, удержуючим ся з праці на власній ґрунтї, жие ся певно не найлучше. Друг з них чисельні податки, військов а служба сина приводить не раз до руїни ціле господарство.

Дуже багато сидить по уха в догах і працюють тільки на проценти. Тому такий господар мусить віднімати собі від уст, щоб тільки звзяти кінець з кінцем. Хати переважно є в такім злім стані, що люду вижити в них трудно. А ціле жите є гарованем від ранку до ночи.

Отже комуністи твердять, що коли такі селяни переконують ся про користь великої у правки, коли побачать як то малоземельні селяни і наймити, ведучи господарку спільно, мають жите багато краще і вигідніше, тоді схотять урядити, ти себе подібно, а можуть те зробити, злучуючи свою рілю в один обшар і оправляючи її спільно. 40 чи 50 таких господарів стануть тоді спільним селянським фільварку і будуть жити без-дорівняно-достаточніше, ніж тепер, коли кождий поодинокий борикаєт ся з нуждою.

Але нім те настане, новий лад, до котрого стремлять комуністи, принесе селянам рішав велику користь. Робітники держава не буде провадити політики насилї і розбою, отже не буде потрібні і армії. Сини селян не будуть марнувати цілий своїх літ в воїнврях, де учать ся розпустити, набавляючись хоріб, витрачаючи час і сили. Не буде також та держава потребувати дерти податків з селян на удержаня армії і чиновників. Дальше — в тій змобілізовану членів партії комуністів і вислано їх на найнебезпечніші місця. Я бачив наочно, як сі білі в лиці з палким огнем в очах і завязьтєм йшли на фронт в борбу, проти десяти раз сильнішого ворога контрреволюціонера. Се їх завязєтє викликає подив цілого міжнародного пролетаріату.

Саме вже те, що жаден чиновник не буде сидіти селянинові на карку, що селяни стануть вільними людуми, багато поправить істнованє.

Не до смаку буде певно новий лад півпанкам, селянам-кулакам, котрі не менше від дідичів визискують своїх робітників, а сидячи на грошах, обдирають лихвою ціле село. Бо скоро рішай робітник буде мїг приступити до спілки в громадах, які будуть управляти фільварками, то не знайдеть ся таких, щоб схотіли працювати на нівнх лихварів. Вони будуть змушені уступити часть своєї землі і задовольнит ся такою часткою, яку самі без наємної помочи зможуть оправити.

Селянські господарські комуні.

Бюро "Роста" доносить, що після справозданя Народного Комісаріату Рільництва зріст селянсько-господарських комун перевищає цифру 15.000. З сего числа 5.000 комун осягнуло приписану норму средств продукції. Комаунам приходило ся працювати серед дуже тяжких обставин, з огляду на війну і брак деяких господарських знарядів.

В Рязанській губернії зловбутки комун перевищили селянські господарства о 35%. Число комун постійно зростає.

Дятого, що досвід з 50 електричних пугами в околицях Москви дали дуже великі успіхи, правительство за мовило тепер 50.000 електричних плугів більше, як було рішено попередєрно.

З РАДЯНСЬКОЇ ГАЛИЧИНИ.

Ц. К. К. П. Г.

Зорганізував ся Центральний Комітет Комуністичної Партії Галичини. В склад Комітету увійшло 9 членів.

Всєгалвидат.

Всєгалвидат — орган, концентруючий в своїх руках видавничтво преси, брошур, книг для Галичини, перенєс свою діяльність до Тернополя. На чолі колегії Всєгалвидату стоїть т. Кулик, визначний журналіст.

Офіційний орган Радянської Галичини.

На днях почне виходити офіційний орган правительства Радянської Галичини — "Вістник". "Вістник" з технічних мотивів будуть виходити поки що два рази на тиждень.

Тернопільський Повітовий комітет К. П. Г.

Зорганізований і приступив вже до роботи Тернопільський повітовий комітет К. П. Г.

В Тернопільському повіті.

15-го серпня Тернопільський повітовий комітет К. П. Г. ви-

слав радянських робітників на села для організації Ревкомів. В сей недільник зорганізовано 12 Ревкомів.

В Тернополі.

Союз комуністичної молоді.

На зібраню робітничої молоді, яке відбулось 15. серпня зорганізований союз комуністичної молоді.

Зібране польських робітників.

15-го серпня відбулось зібранє робітників-Польаків. Зібранє пройшло серед великого революційного підйому.

Жите їде нормально.

Жите в місті пішло нормально. Почали функціонувати кіно і театри. Публика ожила. Спостерігаєт ся велике заїнтересованє політичними питаннями. Відкрились ідалній для біднішого населеня.

РОЗПОРЯДЖЕНЯ ГАЛИЦЬКОГО РАДЯНСЬКОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА.

Деклярація.

Галицького Революційного Комітету про права і обовязки робітників.

ТОВАРИШІ!

Переживаємо незвичайно важну добу в історії людства, добу рішавої класової боротьби. Боротьба ся веде ся поміж пролетаріатом і буржуазією; вона ведет ся впродовж всього капіталістичного ладу, а зараз вона аступила в останню

свою фазу. Смерть або жите — отсе можливий кінець сієї боротьби.

Товариші! Завдяки перемогам Червоної Армії Соціалістичних Радянських Републик Росії і України, наша країна визволюєт ся з варварського ярма шляхти і польських магнатів. Завдяки червоным лїцарям ми маємо взятись за реорганізацію громадянського життя на соціалістичних підвалинах.

Глянувши на завмираючий

